

1.

Tou dobou už to bylo víc než měsíc, co se Ernesto se mnou nemiloval. Anebo možná dva měsíce. Nevím. Ne že by mi na tom nějak zvlášť záleželo. Ono se to nezdá, ale domácí práce, když chceš mít všechno perfektní, člověka vyčerpají. Být to jen na mně, usnu, sotva položím hlavu na polštář. Ale ženská ví, že když se jí manžel tak dlouho nedotkne, já nevím, tolik se toho napovídá. Říkala jsem si, musíš si s Ernestem promluvit, zeptat se ho, jestli se s ním něco neděje. A málem jsem to udělala. Jenomže pak jsem si řekla, a co když se mi stane to co mámě, která se zeptala a naběhla si. Protože táta jí připadal nějaký divný, tak šla a zeptala se ho: „Děje se s tebou něco, Roberto?“ Načež jí táta řekl: „Ano, děje se to, že už tě nesnesu ani vteřinu!“ A rovnou práskl dveřmi a už jsme ho neviděly. Chudák máma. Kromě toho jsem si celkem uměla představit, co se s Ernestem děje. Když celý den dře v práci jako kůň, a jak má volnou minutu, dělá si nějaký kurz nebo něco studuje, jak nemá být večer vyřízený? A tak jsem si řekla: Nebudeš se na nic vyptávat, máš přece dvě oči k vidění a hlavu, abys přemýšlela. A viděla jsem, že máme skvělou

rodinu, dcerku, která bude končit střední, a dům, jaký by nám leckdo mohl závidět. A že mě Ernesto má rád, to se nedalo popřít. Nikdy nedopustil, aby mi něco chybělo. Takže jsem se uklidnila a řekla si: Sex se vrátí, až přijde čas; když toho tolik mám, nebudu se upínat právě na to jediné, co mi schází. Navíc už taky nežijeme v šedesátých letech, dneska člověk ví, že existují i jiné, zrovna tak důležité věci jako sex, nebo i důležitější. Rodina, duch, vzájemná snášenlivost, harmonie. Kolik lidí si v posteli božsky rozumí, a v životě kope jeden do druhého? Ne snad? Tak proč bych hledala mouchu v polívce, jako to udělala máma?

Jenže netrvalo dlouho a zjistila jsem, že mě Ernesto podvádí. Hledala jsem propisku, a protože jsem nemohla žádnou najít, otevřela jsem jeho kufřík a tam to bylo: srdíčko namalované rtěnkou, přes něj nápis „miluji tě“ a podpis „tvá“. Pěkná kýčařina, ale pravda je, že mě to v tu chvíli zbolelo. Měla jsem chuť jít mu ten papír omatlat o ksicht a říct mu „ty mizero jeden, co to je?!“. Naštěstí jsem napočítala do deseti, zhluboka se nadechla a nechala všechno být, jak bylo. Dost mě to stálo, předstírat u večeře. Lali zas měla jeden z těch dnů, kdy ji nikdo nedokáže vystát, až na Ernesta. Mně už to ani nevadilo, taková prostě je naše dcera a už jsem si zvykla. Ale Ernesta to trápilo. Mluvila na ni a Lali mu jednoslabičně odpovídala. Já jsem nebyla

v stavu nějak přispět ke konverzaci; s tím, co jsem objevila, jsem měla dost. Ale bála jsem se, aby to na mně nebylo znát. Vždycky umím překlenout každé ticho, každou pauzu, když rozhovor drhne. Je to taková moje řečněme vložka. Abych se vyhnula podezření, řekla jsem, že se necítím dobře, že mě bolí hlava. Myslím, že mi uvěřili. Ernesto vedl monolog s Lali a já si mezitím představovala, co mu řeknu. Protože svou první reakci, že se ho zeptám „co to je?“, jsem už zavrhla. Co by mi taky odpověděl? Papír, na něm srdíčko, nápis miluji tě, podpis. Ne, byla to hloupá otázka. Podstatné bylo vědět, jestli pro něho ten papír znamená něco důležitého, anebo ne. Poněvadž každé ženě chlap nakonec v nějakou chvíli nasadí parohy, i když ji třeba netíží na hlavě. Je to jako menopauza, může to přijít dřív nebo později, ale žádná se tomu nevyhne. Leda že některé se o tom nikdy nedozvědí. Ty jsou na tom nejlíp, protože život pro ně pokračuje pořád stejně. Naopak my, co se to dozvíme, se začneme v duchu ptát, kdo asi je ta druhá, kde jsme udělaly chybu, co máme dělat, jestli odpustit, anebo neodpustit, jak si na nich vybrat, co nám provedli, a kdy asi dotýčný tu druhou už nechal, prostě se do toho tak zamotáme, že se už nejde vrátit zpátky. Dokonce riskujeme, že si nakonec vyfantazírujeme mnohem vážnější a složitější záležitost, než jaká to doopravdy je. A já bych se nechtěla zmýlit,

jako se mýlí tolik žen. Koneckonců ženská, která nakreslí rtěnkou srdíčko a podepíše se „tvá“, nemůže být v Ernestově životě někým důležitým. Zním ho, věci tohoto druhu nesnáší. Asi je to nějaká jednorázovka, pomyslela jsem si. Protože ženské jsou dneska hrozně orážené. Uvidí chlapa a vyjedou po něm, nenechají ho na pokoji a on se, když nic neudělá, cítí jako pitomec. To je fakt, řekla jsem si, k čemu by bylo dobré otevřeně se s Ernestem střetnout, nač ho vyslýchat, když za týden bude ta ženská stará historie. Nebo ne?

Důležité bylo jenom mít se na pozoru, ujistit se, že ten vztah nezachází dál. A tak jsem mu začala prohlížet kapsy, otvírat dopisy, kontrolovat diář, poslouchat z druhého aparátu, když telefonoval. Prostě všechny ty věci, co by v podobném případě dělala každá žena. Jak jsem předpokládala, neobjevila jsem nic významného. Tu a tam nějakou poznámku, ale nic moc. Až najednou jsem začala pozorovat, že se Ernesto vrací z práce čím dál později, pracuje i o víkendech, nikdy není doma. Jediné, co nezanedbával, byly schůzky kvůli maturitní cestě Laliiny třídy. Ale ve všem ostatním chyběl, bez upozornění. To mě vyplašilo, protože jestli byl pokaždé se stejnou ženou, mohlo to začít vypadat špatně. Jednou jsem ho sledovala. Bylo to v úterý, den si pamatuju přesně, protože jsme přišli z informativní

schůzky k Laliině cestě. Ernesto už byl otrávený, ale to mě nepřekvapovalo, protože z té cesty šílel. Připadalo mi, že to trochu přehání, každý ví, že tyhle cesty jsou napůl zmatek, ale člověk musí spoléhat na to, jak svou dceru vychoval. Co víc se dá dělat? Ernesto chtěl mít všechno pod kontrolou, všechno mu připadalo špatně zorganizované. Sotva jsme dorazili domů, Lali se zavřela ve svém pokoji, žije zavřená v tom pokoji. My jsme si šli něco sníst do kuchyně. Seděli jsme tam, když zazvonil telefon a Ernesto ho zvedl. Bylo pozdě, řekla bych, že nevhodná hodina k tomu, aby se někomu volalo do rodiny. Ernesto znervózněl, vypadal nervóznější, než už byl, začal diskutovat a v jednu chvíli přešel do pracovny, aby měl k hovoru větší klid. Zvedla jsem sluchátko v kuchyni a zaslechla, jak mu ta ženská říká: „Jestli okamžitě nepřijedeš, neručím za sebe.“ A zavěsila. Ernesto se vrátil do kuchyně, dělal jakoby nic, ale oči se mu leskly a čelist měl tuhou. „V kanceláři mají vážný problém, spadl systém.“ „Jen běž, Erni, klidně jim to běž nahodit,“ řekla jsem mu. Vyšla jsem z domu za ním, nasedla do svého auta a sledovala ho. Neřídím moc ráda, tím méně v noci, ale tohle byl případ z vyšší moci. Přece si nezavolám taxi a neřeknu: „Sledujte tamten vůz!“ jako v nějakém seriálu. Co já mohla vědět, s čím se setkám! Jel do lesoparku v Palermu a zaparkoval u jezera. Vypnula jsem světla, aby mě neviděl,

zastavila nějakých sto metrů od něho, vystoupila z auta a pěšky došla blíž. Schovala jsem se za strom. Hned nato přišla ona, Tvá, taky pěšky. Byla to Alicia, jeho sekretářka, v životě bych se nenadála, že tahle žena může ženatému chlapovi nakreslit rtěnkou srdíčko a slova „miluji tě“. Dokonce mi byla sympatická. Pěkná, prostá dívka se stylem hodně podobným mému. Přikročila k němu a pověsila se mu na krk. Chtěla ho políbit, ale Ernesto se odtáhl. Vypadal rozhněvaně. Hádali se. Plakala a objímala ho, on byl čím dál rozzlobenější. Začala jsem se uklidňovat, tohle očividně nevypadalo na fungující vztah. Jsme šestnáct let spolu, ale ke mně se Ernesto jaktěživ takhle nechoval. Chtěl odejít, snažila se ho zadržet. Vytrhl se jí. Pořád se ho chytala, až ji nakonec odstrčil. Tak nešťastně, že hlavou dopadla přímo na kládu, co ležela na zemi, a zůstala tuhá. Ernesto jako by zešílel, třásl s ní, nahmatával jí puls, dokonce jí zkoušel dávat dýchání z úst do úst. Ale nic, bohužel. Nevěděla jsem, co dělat, přece se tam zčistajasna neobjevím a neřeknu mu: „Ernesto, pomůžu ti?“

Tak jsem odjela domů, bylo to nejrozumnější.